

Sygn. akt XP 681/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Chlipała-Kozioł

Protokolant: Katarzyna Kunik

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2019 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) **we W.**

przeciwko **R. P.**

o zapłatę z tytułu poręczenia pożyczki na cele mieszkaniowe z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych

I. oddala powództwo;

II. zasądza od strony powodowej (...) we W. na rzecz pozwanej R. P. kwotę 3600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 kwietnia 2019 r. (data wpływu do tut. Sądu) strona powodowa (...) **we W.** wniosła o zapłatę od strony pozwanej B. M., J. W. oraz R. P. solidarnie kwoty 12.800,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- od kwoty 256 zł od dnia 1 kwietnia 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 maja 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 czerwca 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 lipca 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 sierpnia 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 2 września 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 października 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 listopada 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 2 grudnia 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 lutego 2009 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 marca 2009 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 256 zł od dnia 1 kwietnia 2009 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 maja 2009 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 2 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 lipca 2009 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 sierpnia 2009 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 września 2009 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 października 2009 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 listopada 2009 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 grudnia 2009 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 2 lutego 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 2 marca 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 maja 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 czerwca 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 lipca 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 sierpnia 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 września 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 października 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 3 listopada 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 lutego 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 marca 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 maja 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 256 zł od dnia 1 września 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 października 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 listopada 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 lutego 2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 marca 2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 256 zł od dnia 1 maja 2012 r. do dnia zapłaty,

oraz zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje powództwo strona powodowa podniosła, że B. M. zaciągnęła pożyczkę ze wspólnego zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Pożyczka została poręczona przez J. W. i R. P.. B. M. od dnia 1 lutego 2008 r. spłaciła jedynie 10 rat pożyczki na łączną kwotę 2.200,00 zł. Do dnia wytoczenia powództwa dług nie został uregulowany.

Nakazem zapłatyw postępowaniu upominawczym z dnia 13 maja 2019 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nakazał B. M., R. P. oraz J. W., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu solidarnie zapłacili na rzecz strony powodowej (...) we W. kwotę 12.800,00 zł, wraz ze wskazanymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kwotę 2.475,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 2.400,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego albo aby w tymże terminie wnieśli sprzeciw.

Postanowieniem z dnia 30 lipca 2019 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uchylił nakaz zapłaty z dnia 13 maja 2019 r. wydany w postępowaniu upominawczym w zakresie dotyczącym pozwanego J. W. oraz odrzucił pozew strony powodowej przeciwko J. W. z uwagi na to, że zmarł on w dniu 8 listopada 2007 r., w związku z tym nastąpiła przesłanka negatywna w postaci braku zdolności sądowej jednego z pozwanych.

Od wydanego nakazu zapłaty **pozwana R. P. wniosła sprzeciw**, zaskarżając nakaz w całości oraz zgłaszając zarzut przedawnienia oraz wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu R. P. wskazała, że termin przedawnienia wynosi w niniejszej sprawie 3 lata, a zarzut przedawnienia może być podniesiony także przez poręczyciela pożyczki udzielonej z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Pozwana zarzuciła również, iż niezasadne jest zasądzenie na rzecz powoda kosztów sądowych ze względu na fakt, że pozwana nie wiedziała o toczącym się postępowaniu, ponieważ od wielu lat nie mieszka we W..

W związku z niewniesieniem sprzeciwu, nakaz zapłaty uprawomocnił się w stosunku do B. M..

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

B. M. wystąpiła z wnioskiem o przyznanie pożyczki z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w wysokości 15.000,00 zł. Następnie kupiła samodzielny lokal mieszkalny.

Dowód: - wniosek z dn. 14.01.2007 r., k. 20,

- akt notarialny z dn. 26.01.2007 r., k. 21 – 22.

Wydział Edukacji Urzędu Miejskiego W. oraz B. M. zawarli w dniu 13 marca 2007 r. umowę nr (...), na podstawie której B. M. przyznano pożyczkę ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w wysokości 15.000,00 zł z przeznaczeniem na zakup mieszkania, oprocentowanej w wysokości 1% w stosunku rocznym, co stanowiło kwotę 381,00 zł. Zaznaczono, że pożyczka podlega spłacie w całości w okresie 60 miesięcy, a rozpoczęcie spłaty następuje od maja 2007 r. do kwietnia 2012 r. w ratach miesięcznych, przy czym pierwszą ratę określono w wysokości 227,00 zł, a pozostałe 59 rat – po 256,00 zł.

Pożyczkobiorczyni upoważniła zakład pracy do potrącania z wynagrodzenia należnych rat pożyczki wraz z odsetkami w kwotach i terminach podanych wyżej. W przypadku zmiany zakładu pracy przez pożyczkobiorcę, o ile nowy zakład jest placówką oświatową prowadzoną przez Gminę W., w/w upoważnienie obejmuje również potrącenia należnych rat pożyczki w nowej placówce oświatowej. Emeryci, renciści oraz pracownicy, którym raty pożyczki nie potrąca się z wynagrodzenia opłacają z kolei raty osobiście w kasie Zarządu Obsługi Jednostek Miejskich we W. (§2). Jako poręczycieli wskazano J. W. oraz R. P..

Dowód: - umowa pożyczki z dn. 13.03.2007 r., k. 18 - 19.

Na podstawie Umowy o prowadzeniu wspólnej działalności socjalnej zawartej między m.in. (...), reprezentowanym przez dyrektora A. R. oraz Zarządem Obsługi Jednostek Miejskich, reprezentowanym przez dyrektora K. C., strony postanowiły ustanowić Zarząd organizatorem i koordynatorem wspólnej działalności socjalnej. W ramach umowy placówki postanowiły prowadzić wspólną działalność socjalną w zakresie części zakładowego funduszu świadczeń socjalnych placówek przeznaczonego na pożyczki mieszkaniowe oraz części zakładowego funduszu świadczeń socjalnych przeznaczonego na zapomogi oraz na wypoczynek pracowników i osób uprawnionych. Wspólna działalność polegać miała na przekazaniu przez poszczególne placówki do Zarządu środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych naliczanego zgodnie z ustawą do rozdysponowania w sposób scentralizowany.

Dowód: - umowa z dn. 22.05.2015 r., k. 11 – 13.

Na podstawie uchwały nr XXX/601/16 Rady Miejskiej W. z dnia 15 września 2016 r. ustanowiono centrum usług wspólnych dla jednostek organizacyjnych Gminy W., pod nazwą (...) we W.. Jako jeden z celów Centrum wskazano prowadzenie obsługi funduszu świadczeń socjalnych dla czynnych i emerytowanych pracowników jednostek oświaty, których wykaz zawiera „Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych dla pracowników oraz emerytów i rencistów szkół i placówek oświatowych prowadzonych przez W., we wspólnej działalności socjalnej”.

Dowód: - uchwała z dn. 15.09.2016 r. oraz uchwały zmieniające, k. 14, 16 – 17,

- statut (...), k. 14 – 15.

W związku z niespłaceniem rat z tytułu zaciągniętej umowy pożyczki, (...) we W. wezwało B. M. do spłaty zadłużenia z tytułu wspomnianej umowy w wysokości 12.800,00 zł (stan zadłużenia na dzień 31 marca 2018 r.). Zadłużenie miało zostać spłacone w terminie dwóch tygodni od dnia otrzymania wezwania. Na koniec zaznaczono, że w sytuacji nieuregulowania należności w wyznaczonym terminie, do spłaty zadłużenia zostaną wezwani poręczyciele, a w dalszej kolejności wszczęta zostanie windykacja należności oraz egzekucja komornicza.

Dowód: - wezwanie do zapłaty z dn. 27.04.2018 r., k. 23.

Przedsądowym wezwaniem do zapłaty (...) we W. wezwało B. M. oraz R. P. do zapłaty długu w kwocie 12.800,00 zł z tytułu niezapłaconych rat pożyczki mieszkaniowej z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych udzielonej B. M. na podstawie umowy nr S 380/07/III (stan zadłużenia na dzień 30 czerwca 2018 r.).

Dowód: - przedsądowe wezwanie do zapłaty z dn. 27.07.2018 r., k. 24.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

W niniejszej sprawie strona powodowa (...) we W. domagała się zapłaty od pozwanej kwoty 12.800,00 zł wraz ze wskazanymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Pozwana R. P. wniosła o oddalenie powództwa, zgłaszając zarzut przedawnienia roszczenia.

Spór między stronami dotyczył oceny charakteru dochodzonego przez stronę powodową roszczenia i zasadności zgłoszonego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że roszczenie strony powodowej należało zakwalifikować jako roszczenie ze stosunku pracy, co wprost wyraził Sąd Najwyższy – Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych (wyrok z dnia 4 lipca 2007 r., sygn. akt II PK 25/07).

Jedną z podstawowych zasad prawa pracy jest uregulowany w art. 16 k.p. obowiązek zaspokajania bytowych, socjalnych i kulturalnych potrzeb pracowników, stosownie do możliwości i warunków. Z kolei, w myśl art. 94 pkt 8 k.p., pracodawca jest obowiązany w szczególności zaspokajać w miarę posiadanych środków socjalne potrzeby pracowników. Przepisy te nie dają jednakże pracownikowi prawa podmiotowego do uzyskania konkretnego świadczenia socjalnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 1987 r., I PRN 25/87). W związku z tym ustawodawca skonkretyzował powyższe obowiązki pracodawcy w ustawie z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. 2019 r., poz. 1352 ze zm.). Należy ona do systemu prawa pracy i w związku z tym świadczenia z niej wynikające mają również taki charakter, co wpływa także na stosowany do nich termin przedawnienia. Jak wynika z powyższego, świadczenia socjalne zostały w kodeksie pracy bezpośrednio związane z systemem prawa pracy.

Zakładowy fundusz świadczeń socjalnych przeznaczony został na finansowanie działalności socjalnej organizowanej na rzecz osób uprawnionych do korzystania z niego, na dofinansowanie zakładowych obiektów socjalnych oraz na tworzenie zakładowych żłobków, klubów dziecięcych, przedszkoli oraz innych form wychowania przedszkolnego (art. 1 ust. 1 ww. ustawy). Działalność socjalna z kolei koncentruje się na usługach świadczonych przez pracodawców na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, opieki nad dziećmi w żłobkach, klubach dziecięcych, sprawowanej przez dziennego opiekuna lub nianię, w przedszkolach oraz innych formach wychowania przedszkolnego, udzielaniu pomocy materialnej - rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową (art. 2 pkt 1 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 2 pkt 5 ww. ustawy, osobami uprawnionymi do korzystania z Funduszu są pracownicy i ich rodziny, emeryci i renciści - byli pracownicy i ich rodziny oraz inne osoby, którym pracodawca przyznał, w regulaminie, o którym mowa w art. 8 ust. 2, prawo korzystania ze świadczeń socjalnych finansowanych z Funduszu.

W stanie faktycznym niniejszej sprawy przyznane B. M. świadczenie było bezpośrednio związane z łączącym ją ze stroną stosunkiem pracy.

Jak wskazał Sąd Najwyższy, ustawa o funduszu świadczeń socjalnych generalnie nie kreuje świadczeń o charakterze roszczeniowym w taki sposób, jak wynagrodzenie za pracę lub inne świadczenia pracownicze wynikające z prawa płacowego (wyrok SN - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych (z dnia 4 lipca 2007 r., sygn. akt II PK 25/07)). Dzieje się tak, ponieważ świadczenia te stają się wymagalne dopiero po ich przyznaniu bądź rzadziej po spełnieniu warunków do ich otrzymania. Przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z funduszu uzależnia się bowiem od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z funduszu (art. 8 ust. 1 ww. ustawy). Dodatkowo należy wskazać, że „mimo że świadczenia z Funduszu nie mają charakteru roszczeniowego dla pracowników, to jednak według rozwiązań przyjętych w ustawie środki Funduszu „idą za pracownikami” (art. 23¹ KP) w razie przejścia zakładu pracy w całości lub w części do innego pracodawcy” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2007 r., sygn. akt I PK 243/07).

Co więcej, w orzecznictwie podkreśla się ścisły związek uprawnień do świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych z istnieniem stosunku pracy zauważając, iż przepisy ustawy dotyczą z jednej strony pracodawcy, który ten fundusz tworzy, z drugiej zaś strony pracowników tego pracodawcy oraz emerytów i rencistów będących jego byłymi pracownikami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1999 r., sygn. akt I PKN 253/99).

Z powyższego wynika zatem, że świadczenia z funduszu socjalnego stanowią składnik zatrudnienia, które z kolei wypływa ze stosunku pracy. Oprócz tego, prowadzą one do realizacji jednej z głównych zasad prawa pracy i obowiązku pracodawcy jednocześnie.

B. M. zawarła umowę pożyczki, których poręczycielami zostali R. P. oraz J. W.. Umowa pożyczki, która została zawarta w niniejszej sprawie miała charakter świadczenia pochodzącego z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych jako udzielenie zwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową. Podstawę prawną dla tej działalności pracodawcy stanowią zarówno przepisy kodeksu pracy, ww. ustawy, jak i regulaminu wydanego na podstawie art. 8 ust. 2 ww. ustawy. Umowa pożyczki udzielanej pracownikowi z Funduszu na cele mieszkaniowe jest, jak stwierdził Sąd Najwyższy, instytucją prawa pracy (wyrok Sądu Najwyższego – Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 19 kwietnia 2013 r., sygn. akt III PK 43/12).

Kodeks cywilny i regulacje dotyczące umowy pożyczki mają zatem zastosowanie do sporów związanych z w/w umową na mocy odesłania przewidzianego w art. 300 k.p. jedynie w kwestiach nieuregulowanych przepisami prawa pracy, i to odpowiednio, z uwzględnieniem zasad prawa pracy.

Biorąc powyższe pod uwagę, skoro umowa pożyczki mieszkaniowej z funduszu jest instytucją prawa pracy, wynikające z niej roszczenia stron – zarówno pożyczkodawcy, jak i pożyczkobiorcy - podlegają przedawnieniu w terminach wynikających z przepisów prawa pracy, czyli na podstawie art. 291 k.p. (wyrok Sądu Najwyższego – Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 19 kwietnia 2013 r., sygn. akt III PK 43/12).

W niniejszej sprawie pozwana R. P. była poręczycielem zobowiązania B. M..

W myśl art. 876 k.c. przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał (§ 1). Oświadczenie poręczyciela powinno być pod rygorem nieważności złożone na piśmie (§ 2). Poręczenie jest zatem zabezpieczeniem wierzytelności o charakterze osobistym (G. Sikorski, Komentarz do art. 876 kodeksu cywilnego, WKP, 2019). Jego powstanie i istnienie zależy od ważności i istnienia zobowiązania zabezpieczonego poręczeniem, co wraz ze skorelowaniem zakresu odpowiedzialności poręczyciela i dłużnika głównego wskazuje na jego akcesoryjny charakter (Fras M. (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom V. Zobowiązania. Część szczególna (art. 765 – 921(16), WPK, 2018). Ponadto, poręczenie pełni także funkcję stymulującą w zakresie decyzji stron o dokonaniu konkretnej czynności prawnej w obrocie prawnym i gospodarczym. Zachęca bowiem strony do tego, by zawarły między sobą umowę (Antoszek w: Kodeks cywilny. Tom III. Komentarz. Art. 627 – 1088, red. Gutowski, wyd. 2). Zgodnie z kolei z art. 879 k.c., o zakresie zobowiązania poręczyciela rozstrzyga każdorazowy zakres zobowiązania dłużnika, jednakże czynność prawna dokonana przez dłużnika z wierzycielem po udzieleniu poręczenia nie może zwiększyć zobowiązania poręczyciela. W braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny (art. 881 k.c.).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że zobowiązanie pozwanej do zwrotu udzielonej dłużnicze głównej B. M. pożyczki musiało powstać po osiągnięciu przez dług główny wymagalności. Nastąpiło to w momencie zaprzestania spłacania przez B. M. kolejnych rat pożyczki, począwszy od raty 11. wymagalnej w dniu 1 kwietnia 2008 r. do 60 raty, wymagalnej w dniu 1 maja 2012 r.

Na zakres zobowiązania poręczyciela składa się jego odpowiedzialność za zapłatę długu głównego oraz należności z nim związanych, przede wszystkim odsetek, zarówno umownych, jak i za opóźnienie (od chwili zawiadomienia go o braku spełnienia świadczenia przez dłużnika) oraz kosztów związanych z dochodzeniem roszczenia, chyba że co innego wynika z umowy (Ciszewski Jerzy (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, WKP, 2019). Jak już wcześniej

wskazano, w braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny. Odnowienie zobowiązania głównego zwalnia poręczyciela (art. 374 k.c. i art. 507 k.c.).

Wskazać należy, że w niniejszej sprawie pozwana podniosła zarzut przedawnienia.

Z racji tego, że poręczenie stanowi zobowiązanie osobiste, roszczenie o jego spełnienie podlega własnemu przedawnieniu. W myśl art. 883 § 1 k.c., poręczyciel może podnieść przeciwko wierzycielowi wszelkie zarzuty, które przysługują dłużnikowi; w szczególności poręczyciel może potrafić wierzycielowi przysługującą dłużnikowi względem wierzyciela. Jak wskazuje Sąd Najwyższy – Izba Cywilna, „(...) nie jest wyłączony zarzut przedawnienia roszczenia wierzyciela w stosunku do dłużnika głównego. Poręczyciel może podnieść przeciwko wierzycielowi taki zarzut. Ze względu na niezależny bieg terminów przedawnienia roszczeń w stosunku do dłużnika głównego i w stosunku do poręczyciela możliwa jest sytuacja, że roszczenie główne ulegnie przedawnieniu wcześniej niż roszczenie w stosunku do poręczyciela, albo że uległoby ono przedawnieniu, gdyby nie podjęte przez dłużnika głównego działania polegające na uznaniu roszczenia lub zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia. W każdym z tych wypadków poręczyciel jest uprawniony do zgłoszenia zarzutu przedawnienia, także wówczas, gdy termin przedawnienia upłynął po wytoczeniu przez wierzyciela powództwa przeciwko poręczycielowi. Prawo do podniesienia takiego zarzutu odpowiada konstrukcji poręczenia, które ma charakter akcesoryjny wobec zobowiązania zabezpieczonego” (wyrok z dnia 4 grudnia 2008 r., sygn. akt I CSK 212/08).

Z faktu, że z prawa cywilnego wydzieliła się dziedzina prawa pracy obejmująca świadczenia socjalne i rządząca się odrębnym przedawnieniem wynika, że nie ma podstaw, aby do tych świadczeń stosować przepisy o prawie cywilnym o przedawnieniu (wyrok SN z dnia 4 lipca 2007 r., II PK 25/07).

Biorąc pod uwagę fakt, iż umowa pożyczki z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych należy do zakresu spraw ze stosunku prawa pracy, do wynikających z niej roszczeń również stosuje się regulacje zawarte w kodeksie pracy.

W związku z tym, w przedmiotowej sprawie do przedawnienia roszczenia głównego wynikającego z zawartej umowy pożyczki mieszkaniowej udzielonej pracownicy strony powodowej z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, zastosowanie znajduje w tryb przewidziany w art. 291 k.p., w myśl którego roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Stan faktyczny niniejszej sprawy był bezsporny i wynikał z dokumentów, których prawdziwości ani wiarygodności nie podważała żadna ze stron. Sąd pominął dowód z przesłuchania stron jako nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy.

Mając powyższe na uwadze i uwzględniając skuteczny zarzut przedawnienia w sprawie, Sąd w punkcie I sentencji wyroku oddalił powództwo.

W myśl art. 98 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W związku z tym Sąd **w punkcie II** sentencji wyroku zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 3.600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800).

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.